

La manifestació

Xavier Serra Guasch

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

En Benet comença a sentir un murmuri llunyà de gent. Ara que hi para atenció fa estona que no sent el brogit del trànsit. Vivint al centre de l'urbs, en dissabte a la tarda i època de rebaixes, això no és gens normal. Obre el balcó i una bafarada d'aire càlid sembla empènyer-lo cap enrere.

-Quina xafogor, Dolors! – exclama.

La Dolors és morta. Fa un parell d'anys un aneurisma cerebral se la va emportar. Just l'endemà de guanyar junts un concurs de balls de saló a l'Esplai. Vals, pasdoble i tango. I ella que quan va tirar el cap enrera sota la seva abraçada, en el compàs final del tango, ja li va dir *,Ui, Benet, estic una mica marejada*. En Benet no té cap símptoma de demència, però prefereix comentar les petites foteses quotidianes amb la Dolors, que, encara que no hi és en cos, segur que roman al pis en ànima.

En Benet surt al balcó, anota mentalment que ha de regar els geranis. El tràfic sembla tallat i sis cruïlles més enllà veslluma un formiguer de gent que s'estén fins el capdamunt del carrer, com una taca, on predominen els colors de la bandera que defensen. Tot, però, és una nebulosa amorfa. Torna a entrar i agafa les seves ulleres de pasta de sobre una antologia de'n Segarra que hi ha damunt la tauleta.

-Ja ho sé Dolors, me les he de canviar per unes d'aquestes de titani que sembla que no les portis... Però és que valen un ronyó!

Els contorns dels edificis es dibuixen ara nítidament. *És clar, la manifestació*, pensa. Allà on viu en pateix una o

dues per setmana, i acostuma a no fer-ne cas, quan s'anuncien. Però aquesta no li podia passar per alt doncs ha estat esbombada per la ràdio durant dies i dies. Sembla que la classe política quasi en bloc ha donat suport institucional al clam popular. Els crits, esgargamellats a través de potents megàfons, clamen consignes de llibertat. Totes les manifestacions tenen a veure amb alguna llibertat desitjada, pensa en Benet. No s'emociona. D'uns anys ençà, intentar apel·lar als seus sentiments de caire polític és com picar ferro fred.

Fa trenta anys en Benet havia sortit al carrer per unes reivindicacions semblants a les que ara mouen aquesta munió de gent que en breu passarà per sota ca seva. I inclús abans d'aquella, havia estat en d'altres, havia corregut davant porres que brandaven els homes de gris intentant encertar un fèmur o una costella, o batre un braç o un maluc com si allò fos un exercici de beisbol i la porra el bat.

Però en Benet ara guarda les banderes en un calaix, descolorides i amb un cert olor a resclosit. L'única que els darrers anys ha tret és la del seu equip de futbol, però la glòria passada del club es projecta com una ombra fosca cap a un present on els triomfs rellevants són ben minsos.

A l'Esplai, on ara que no fa balls de saló – i poques que n'hi falten de dones que el volen per ballar i altres companyies! – es dedica a jugar a billar, a fer partides al *cinquillo* i a la butifarra. A vegades els companys el punxen.

-Com està la teva militància, Benet?

-A qui hem de votar, Benet?

-Autodeterminació o independència, Benet?

-Jo ara milito al NETEC – els respon ell, entre dents, concentrat en mantenir a la memòria el número de trumfos jugats. Després d'uns moments de suspens segueix. – No Em Toqueu Els Collons – etziba.

I tots riuen i algú llença una carta a la taula i segueixen la partida.

Posa la ràdio i sembla que la majoria d'emissores retransmeten la manifestació. El ball de xifres de la concurrència és l'habitual abisme que hi ha entre les apreciacions dels mitjans que hi estan a favor i dels que hi estan en contra. Els grans grups de comunicació ja no són fiables, segons ell, i fa temps que ha cancel·lat les seves subscripcions a diaris. Li agrada dir que ha canviat la política per la poesia, que, diu sorneguer, té menys subterfugis. Només una infinita bellesa s'amaga sobre els seus versos favorits *Vinyes verdes del meu cor...Dins del cep s'adorm la tarda,raïm negre, pàmpol d'or,aigua, penyal i basarda*, diuen el que volen dir amb nitidesa, no hi ha res amagat que et pugui clavar una punyalada per l'esquena.

Sona el telèfon mòbil que el seu fill quasi l'obliga a dur sempre a sobre. *Per si necessites qualsevol cosa*, li diu. I ell que li contesta que *si m'agafa un atac de cor pel carrer no seré pas jo qui et trucarà*. Però tot i remugar, en Benet se sent més segur amb l'aparell a la butxaca dels pantalons, quan passeja. Apaga el transistor.

-Ja va, ja va! Mecàssum, on és aquesta andròmina?– al costat del comandament del televisor, l'aparell vibra i fa

pampallugues – Digui? – crida com si el que l’ha de sentir fos sord.

-Avi!

-Doloretetes!

-No em diguis Doloretetes que ja tinc vint anys! – diu la néta amb veu melindrosa.

-Què tens reina? Sento molt xivarri.

-Avi, estic a la mani, en cinc minuts passo per ca teva. Que no hi baixes?

-Ui! No reineta, estic massa cansat i tanta gent m’atabala!

-A veure si serà cert el que diu el pare, que has perdut els ideals...

-Ton pare és un bocamoll – diu ell i riuen tots dos.

-Res, doncs, si no estàs fi...- diu ella amb una certa ironia – ens veiem demà a ca la tia Júlia a menjar els seus canelons amb tòfona.

-No sé perquè hi ha de posar això que es mengen els porcs senglars. Està bé, a les dues ha dit, oi? Apa, adéu, vigila amb els grisos.

-Avi, que ja no són grisos- diu ella, divertida, amb una suficiència que encara arrossega de l’adolescència.

-Tu vigila, que al final sempre hi ha algú, d’un color o un altre que comença la gresca. Per cert, que coneixerem el teu xicot d’una vegada demà o haurem d’anar fins a l’Àrtic a veure el teu misteriós home de les neus?

-Avi... fins demà... hi ha molt soroll, et sento fatal – i

penja el telèfon.

La seva Dolorettes, pensa. Una nina, sana, estudiosa, amb el punt just d'eixelebrament propi de l'edat. Engega la tele, li han fomat la passejada de la tarda enlaire. Diferents canals també retransmeten la manifestació, encapçalada pel President. *Per què s'ha de manifestar, un president; si presideix, bé haurà de poder prendre decisions, oi?*, remuga. Per la perspectiva de les imatges, algú ha d'estar gravant des del terrat de l'edifici del costat. Després de fer *zàping* troba una pel·lícula de'n Charlot. S'asseu a la seva butaca i murmura, apujant el volum de l'aparell, *vinga Charlie, que no ens toquin els collons*. S'arrepapa bé, posant-se bé el coixí a la zona lumbar, castigada lleugerament pel billar del matí.

-Ja veuràs Dolors, que bona aquesta.